

[Socialministeren.]

direktoratet for ulykkesforsikringen og ulykkesforsikrings-rådet.

Direktoratet har om sagens behandling oplyst, at skadelidte i januar 1959 indsendte ansøgning om erstatning for silicose. Af de indhentede røntgenbilleder syntes direktoratets læger ikke, at lungeforandringerne kunne tydes som silicose, hvorfor de blev forelagt for røntgenoverlæge, professor Gregers Thomsen, der udtalte, at han var mest tilbøjelig til at mene, at de svære lungeforandringer skyldtes en tuberkuløs proces; endvidere indhentede direktoratet en udtalelse fra overlæge Tørning, der erklærede, at det forekom ham sandsynligst, at der var tale om en lungefibrose af ikke-tuberkuløs årsag.

Direktoratet afviste derefter sagen den 4. november 1959, da den konstaterede lungelidelse ikke med tilstrækkelig sandsynlighed kunne antages at skyldes silicose eller anden lidelse, der kunne henføres under ulykkesforsikringsloven som erhvervssygdom.

I slutningen af maj måned 1961 indsendte skadelidte fornyet anmeldelse til direktoratet, der et par måneder senere fastholdt sin tidligere afgørelse.

Sagen blev herefter indanket for ulykkesforsikringsrådet, der indhentede og modtog forskelligt materiale til sagens bedømmelse. I et møde i rådet den 30. januar 1962 besluttedes det at indhente en erklæring fra retslægerrådet, som den 9. maj 1962 udtalte, at de foreliggende røntgenbilleder mest lignede en gammel fibrøs tuberkulose med bronchiektaser (udvidelser) eller små caverer (hulrum). Da der imidlertid aldrig var fundet tuberkelbaciller, og da pågældende havde haft en mangeårig beskæftigelse i støvende miljø, mente retslægerrådet, at det om patientens hidtidige forhold oplyste og lungelidelsens langsomme udvikling snarest talte for, at det drejede sig om en silicose, selv om retslægerrådet ikke med absolut sikkerhed kunne udtale sig om arten af den påviste lungelidelse.

Ulykkesforsikringsrådet henførte herefter tilfældet under ulykkesforsikringsloven.

Det påhvilede så direktoratet at tage stilling til invaliditetsgraden, og under arbejdet hermed modtoges i januar 1963 meddelelse om, at skadelidte var afgået ved døden,

hvorfor der for direktoratet opstod det nye spørgsmål, om dødsfaldet skyldtes silicose.

Ved obduktionen stilledes diagnosen silicose, og direktoratet anerkendte derefter døden som forårsaget af denne lidelse, selv om den senere foretagne kemiske undersøgelse af siliciumoxydindholdet i lungevævet ikke var typisk for silicose.

I april 1963 udbetaltes invaliditetserstatning indtil dødsfaldet samt enkeerstatning og begravelseshjælp.

Med hensyn til det af det ærede medlem rejste spørgsmål om, at direktoratets afgørelser i højere grad bør baseres på de behandlende lægers udtalelser, har direktoratet oplyst, at direktoratet lægger vægt på disse lægers skøn, men at det i mangfoldige tilfælde drejer sig om vanskelige lægelige skøn, som kræver specialviden, og at dette gælder såvel bedømmelsen af, hvorvidt der er årsagsforbindelse mellem lidelse og arbejde, som ved bedømmelse af invaliditetens omfang.

I tilslutning hertil har ulykkesforsikringsrådet bemærket, at det er rådets erfaring, at de forsikrede som regel selv ved indankningen fremsætter ønske om speciallægeundersøgelse, når en sådan ikke er foretaget før direktoratets afgørelse, og at der også i øvrigt i vidt omfang ønskes nye speciallægeundersøgelser foretaget.

Sagen giver mig anledning til at fremhæve, at der her er tale om en gruppe af ulykkesforsikrings-sager, som i lægelig henseende er særdeles tvivlsomme, og som derfor ikke kan afgøres uden grundige undersøgelser.

Jeg vil i denne forbindelse gerne pege på, at når loven, for at erhvervssygdomme kan anerkendes som erstatningsberettigende, kræver, at det med rimelig sandsynlighed kan antages, at disse sygdomme og deres følgetilstande udelukkende eller i overvejende grad skyldes skadelige påvirkninger, der hidrører fra den forsikredes arbejde eller de forhold, hvorunder det foregår, så må der lejlighedsvis opstå sager, der kun kan afgøres efter dybtgående og ofte langvarige speciallægeundersøgelser.

For så vidt angår denne specielle sag, føler jeg mig endvidere foranlediget til at nævne, at når det i dagspressen har været nævnt, at sagens behandling har varet i en 7-8 år, så stemmer dette ikke med kends-